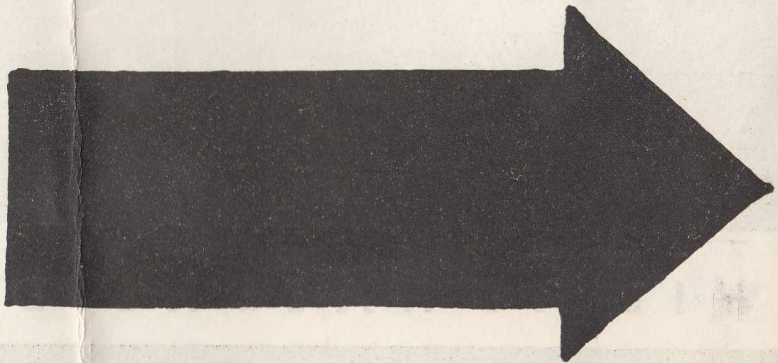
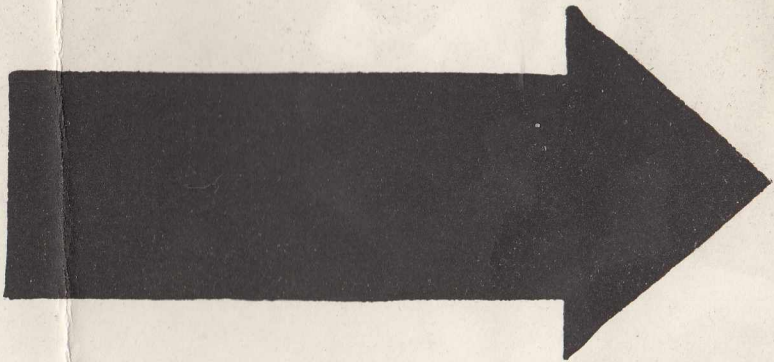
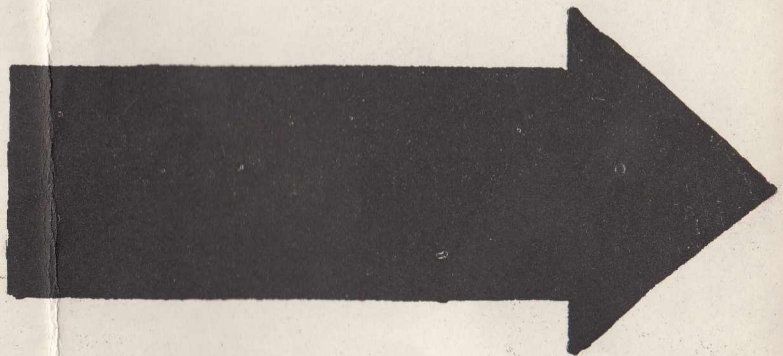

W I L L I S H A L L H L Í D K A V D Ž U N G L I

EINSTEIN

K ODSTRANĚNÍ VÁLEČNÉHO NEBEZPEČÍ

Při výrobě atomové pumy jsem se zúčastnil jediným činem: podepsal jsem list prezidentu Rooseveltovi, v němž bylo zdůrazněno, že je nutno zahájit ve velkém pokusy, aby se prozkoumala možnost vyrobit atomovou pumu.

Byl jsem si však vědom děsivého nebezpečí, které úspěch tohoto podnikání pro lidstvo znamenal. Ale k tomuto kroku mě přiměla pravděpodobnost, že Němci možná pracují na témže problému s vyhlídkou na úspěch. Nezbyvalo mi nic jiného, ačkoli jsem vždy byl přesvědčený pacifista. Zabít ve válce není podle mého chápání o nic lepší, než obyčejná vražda.

Avšak dokud se národy nerozhodnou odstranit válku společným jednáním a řešit své spory mírovým rozhodováním na zákonném základě a tak hájit své zájmy, považují za nutné připravovat se na válku. Považují pak za nutné připravovat všechny prostředky, i ty nejohavnější, aby ve všeobecném zbrojení o závod nebyly předstíženy. Tato cesta nutně vede k válce, která znamená za dnešních poměrů všeobecné zničení.

Bojovat za těchto okolností proti zbráním, nemá vyhlídky na úspěch. Pomoci může jen radikální odstranění válek a válečného nebezpečí. Pro ně máme pracovat a být odhodláni nedat se přinutit k činům, které tomuto cíli odporují. To je tvrdý požadavek na jedince, který si je vědom své sociální závislosti. Ale není to požadavek nespelnitelný.

H L U C H Ý V Ý S T Ř Ě L N E S L Y Š Í

VIETNAMSKÉ LIDOVÉ PŘÍSLOVÍ

ZIMNÍ NOC

Holomráz o holi. Třeští tříš v zmrazcích.
Pírka andělských křídel se chvějí a vějí už jen z cích.
Když holobrádci v holírnách se břítev dožadují,
šelestu o kůži. A na svou dutost dují.
Troubové andělští na poslední soud budi
nás, bdící snem, co neusnem, leč znovu chudí.
Leč znovu zácky v tvrdé kuchyni, kde se knedlíky,
ne elixíry cedí,
kam stydím se zvát kamarády, co mají doma
přijímací pokoje, v nichž se měkce
sedí.

A my jdeme. Jdem jak na drátku. Loutkově. Rozespálí.

Spravedlnost má důlky zavázané, abychom se jí
do nich nedívali..

Rozklížení . . . Rozhlížení: všude andělské voje . . .
Trčí.

Kulhavé zelinářské káry, drkot kvedlající, už hrčí.
Ještě useknout to zelené — a už nás načisto váží!
Váží si nás, váží, váží, — dokud nesváží.

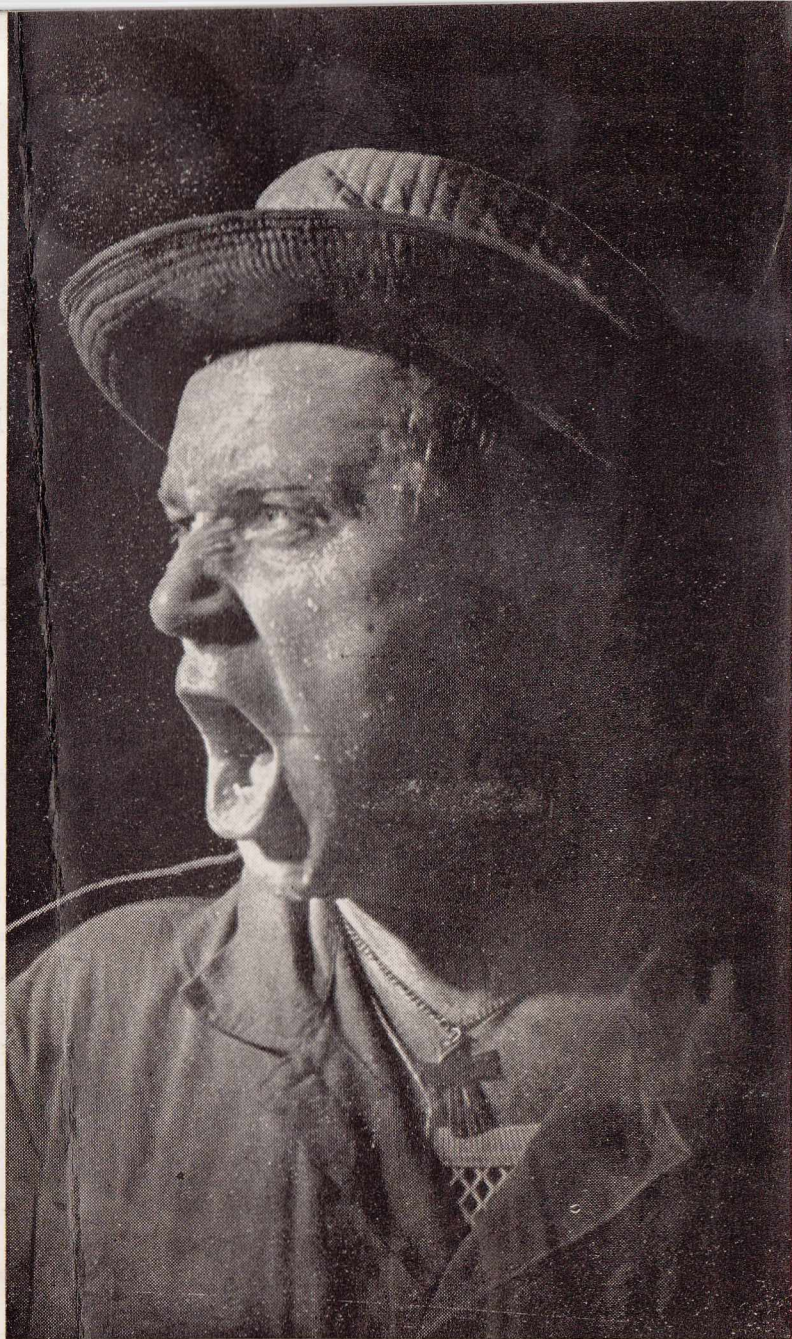
ZÁTIŠÍ

Zátíší se lžičkou, zátíší s malou lží.
Zátíší s váháním. Zobáčky. Závaží.
Miskami se zobem ze zpěvu vychýlen —
je klíčka z osnovy. Ach, ptáčka plení plen.
Zátíší s mouchami na sladkém dně odlévky.
Svědíčkové koňských bělm nadané elévky.
Zlaté dno. Zlaté kopyto. Dopito . . . Klopýtá
třpytí se — zpytuje — pýří se — a pyká!
Před pikolou za pikolou (na kterou lze hrát)
— Stát!

Tři korunky do země, vy volové nechte mě!
Tři korunky do země, ať jsem švédský král!
Krátí či nekrátí? Krátit či krakatit? . . .

Jen princ dánský nehrál.
Osmička — dvojsmyčka. Má rybi dušička.
Jedna druhou přepřňuje. Vynáší mě
— anebo stlačuje..

Antonín Brousek, t. č. voják zákl. služby čs. lid. armády,
vydal knihu veršů „Spodní proud“.

WILLIS HALL

HLÍDKA V DŽUNGLI

Hra o dvou dějstvích

Překlad Jiří MUCHA

Režie František ČECH

Výprava Luboš HRŮZA j. h.

Hudba Jan TOMŠÍČEK

Pohybová spolupráce Antonín BEER
ext. prof. JAMU

Cetař Mitchem	Jiří Čeporan
Desátník Johnstone	Arnošt Borovec
Svobodník Macleish	Milan Koutný
Vojín Whitaker	Jaroslav Těšitel
	Ivan Misař
Vojín Evans	Jindřich Dvořák
Vojín Bamforth	Bohuslav Čvančara
Vojín Smith	Václav Roštlapil
Japonský voják	Václav Kotva

Odehrává se v malajské džungli za japonského útoku na Singapur v roce 1942

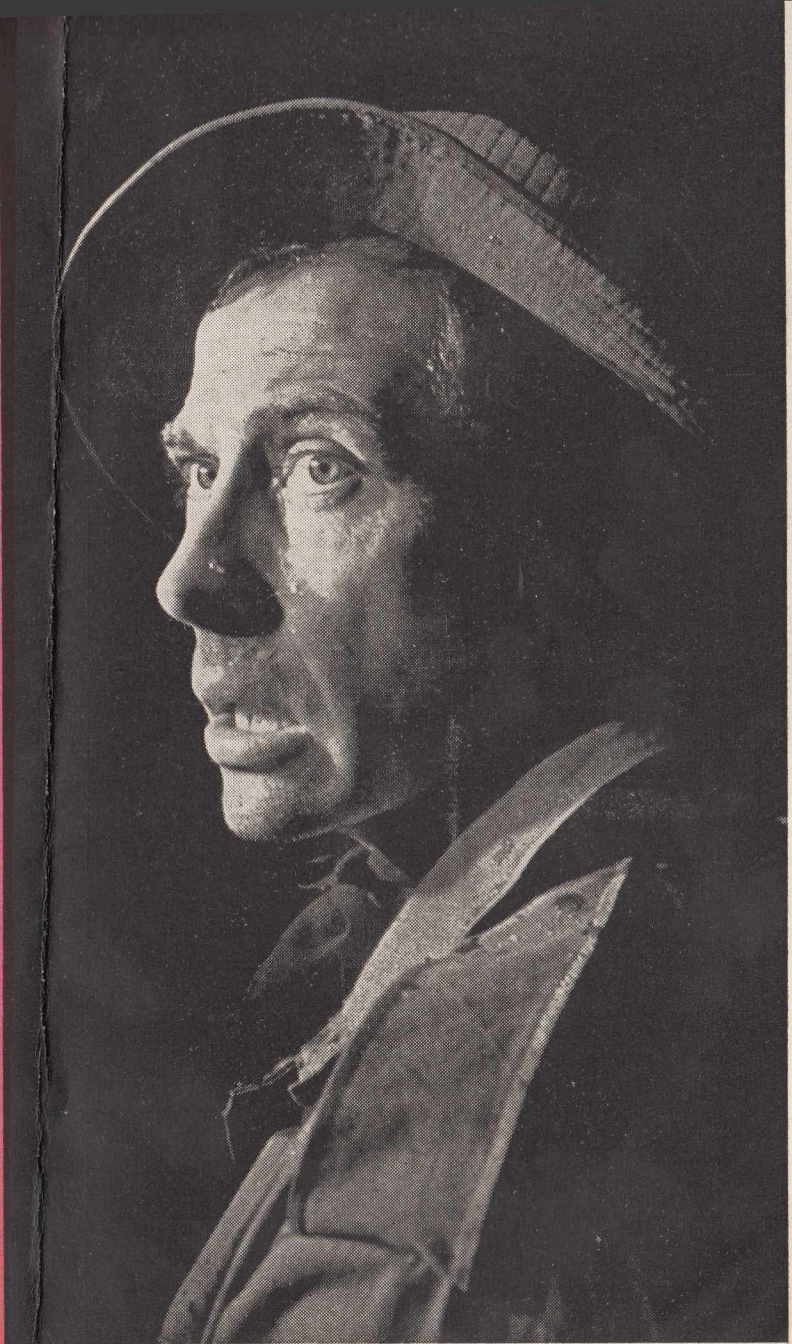
Představení řídí Lida Naarová

Text sleduje Marie Minská

Technicky spolupracovali — stavby: V. Plachý s kolektivem —
světla: J. Řezáč s kolektivem — dekorace: V. Mihola, V. Ně-
mec — kostýmy: B. Smetanová s kolektivem — vlásenky:
M. Kuthanová s kolektivem — rekvizity: B. Němečková.

Premiéra 8. září 1965 v Divadle Petra Bezruče v Ostravě
Přestávka po 1. dějství

Program připravil Ivo Dvořák, grafická úprava Otakar
Schindler, foto František Krasl, typografická spolupráce
Rudolf Mikeska, výtiskly Moravské tiskařské závody, n. p.
Olomouc, prov. 22, Ostrava 1, Hollarova 14. Cena 1,80 Kčs.
T 15 - 51955

Jan Schneider:

HLUBOKO POD KAPOTOU

Ano, i tu košili.

(Je to moc mízná myšlenka, kerou neskovám pod bílejší plášt. Vono mi to v hlavě funguje furt stejně jako dyž jsem se eště hrabal autákům pod kapotou... von je to vlastně porád stejnej problém únavy materiálu, i dyž je tu rozdíl v křehkosti a jemnosti. Vony jsou to jen trochu šikovný prsty, kerejm se chce mazlít s tvarem, ucpávat díry, aby z toho pohyb nevypad. Je to vlastně ustavičnej ztek proti tý zatracený brzdě nepoznaný konstrukce, kerá tě jednu definitivně zabrzdí a deš rovnejma nohama na špalky...)

Dýchejte zhluboka! Tak.

(V člověku se dycky vobjeví náká bezmocná lítost, dyž prohlíží takovou rachotinu na spadnutí. Chce jí pomoct na kola, děj se co děj...)

Nedýchejte!

(Chrčí to v ní zle a neví, co za další zatáčkou... Po všech vordinacích jsme sice rozvěsili výstražný cedule: Před jídlem si umyj ruce! Neplivej na zem! Větrej! Zeleninu na každý stůl!, ale pokuty nedáváme — není tu systemizovaný místo pro chlápka na půlitr s plácačkou...)

Oblečte se! Půjďte na rentgen.

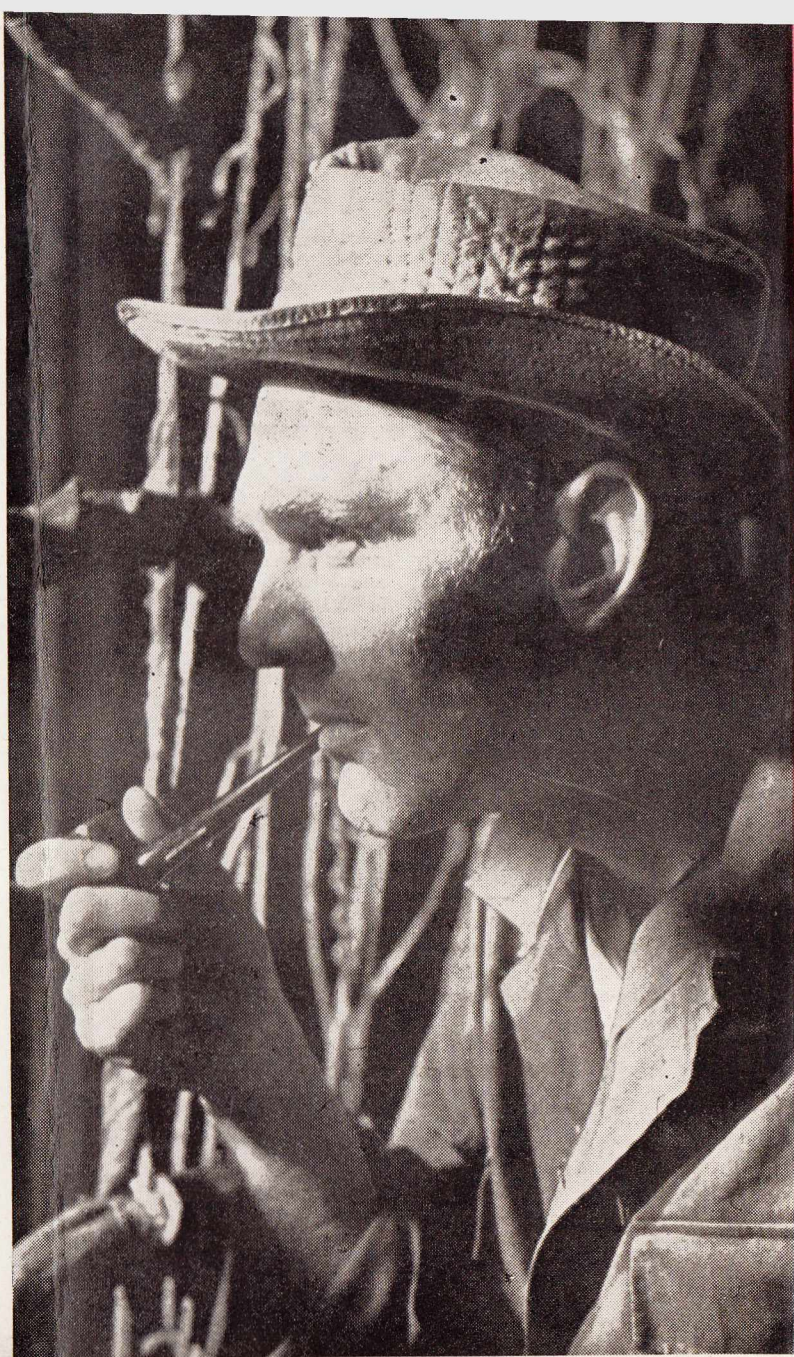
(Přišli jsme na brejle, kerejma je vidět skrz na skrz. Najdem kdejakou trhlinku na povrchu nebo pár centáků pod nim... ale duši, nikdo eště neviděl duši... kromě tý gumový...)
Sestro, zavolejte dalšího!

„V čekárně nikdo není, pane doktore!“

(Pane doktore! No nebylo to zrovna lehký; byl jsem zvyklej úplně jinak trávit večery... Bejvalej dělnas lékařem! Díváli se na mě skrz prsty: chce študovat do doktora, hele! Člověk není auták, říkali. To teda není. Ale rozbitej auták — to je skoro jako nemocnej člověk... To teda jo...)

„Pane doktore, já vyvěším ty praporky, jo?“

(Jo. Aspoň si tě přečtu vzdadu. Je vopravdu pěkná, dyž se tu tak vyklání z vokna, vlasy má pokecaný slunečním žloutkem... Jó, dyž se poprvně zčuchly tyhlety dva praporky — byl jsem jinej jūra... Smrděl jsem naftou a vařilo to ve mně jak v přehřátým chladiči. V těch vostatních asi zrovna tak. Vozbrojili mě něčím, co vypadalo skoro jako vopravdickěj kvér — bouchačkou vyrobenou asi na kolene

a šlo se na to. Nejdřív jsme vodloupli a počárali nákej ten germánskej nápis a pak se čekalo, až se to jako dá do pořádnýho fofru. Poprvně a naposled jsem si vystřelil hned u naší dílny — spustilo mi to samo. Naštěstí se nikomu nic nestalo. Pak už ten můj vehykl voněměl nadobro. Nestřílel. Držel jsem ho v ruce, poněvadž mi ho bylo líto zahodit. Něco jsem hergot v tý ruce musel držet! Na Němce jsem neměl štěstí, vyhejbali se mi jak jen mohli — nebo to asi těm druhým střílelo líp... Byl jsem dost otrávenej a eště ke všemu se mi chtělo na záchod. Na velkou. Dekoval jsem se podél zdi někam, kde bych to moh v klidu vodbejt... Zašel jsem na dvorek činzáku — chtěl jsem zalézt za popelnice, ale najednou zmerčím takový strašně dlouhýho, brejlatýho Němce. Pancrfaust měl vopřenej vo zeď — asi na něho byl moc těžkej... Dyž mě zblejšk — zved ruce. Už jsem to nemoh vydržet — jednou rukou jsem na něho mířil tím svým zatraceným klumprem — druhou jsem si rozepínal kalhoty. Cejtíl jsem jak se mi v břiše převálujou těžký mračna — v ten moment bylo celý mý vědomí v břiše... Než jsem se vzpamatoval — koukám — von mi podává kus papíru! V těch brejlích měl takový vyjevený, klukovský voči... Pak jsme vyšli na ulici. Přemejšlel jsem — co s ním. Mlčel, šel přede mnou a už ho asi bolely ruce... Vtom se vozvala rána a já měl po starostech. Vodprásk ho nákej druhěj Němec zezadu a vomylem — chtěl dostat mě... Dyž jsem se k němu shejbnul, viděl jsem v těch jeho brejlatejch vočích svůj vyjevenej ksicht...)

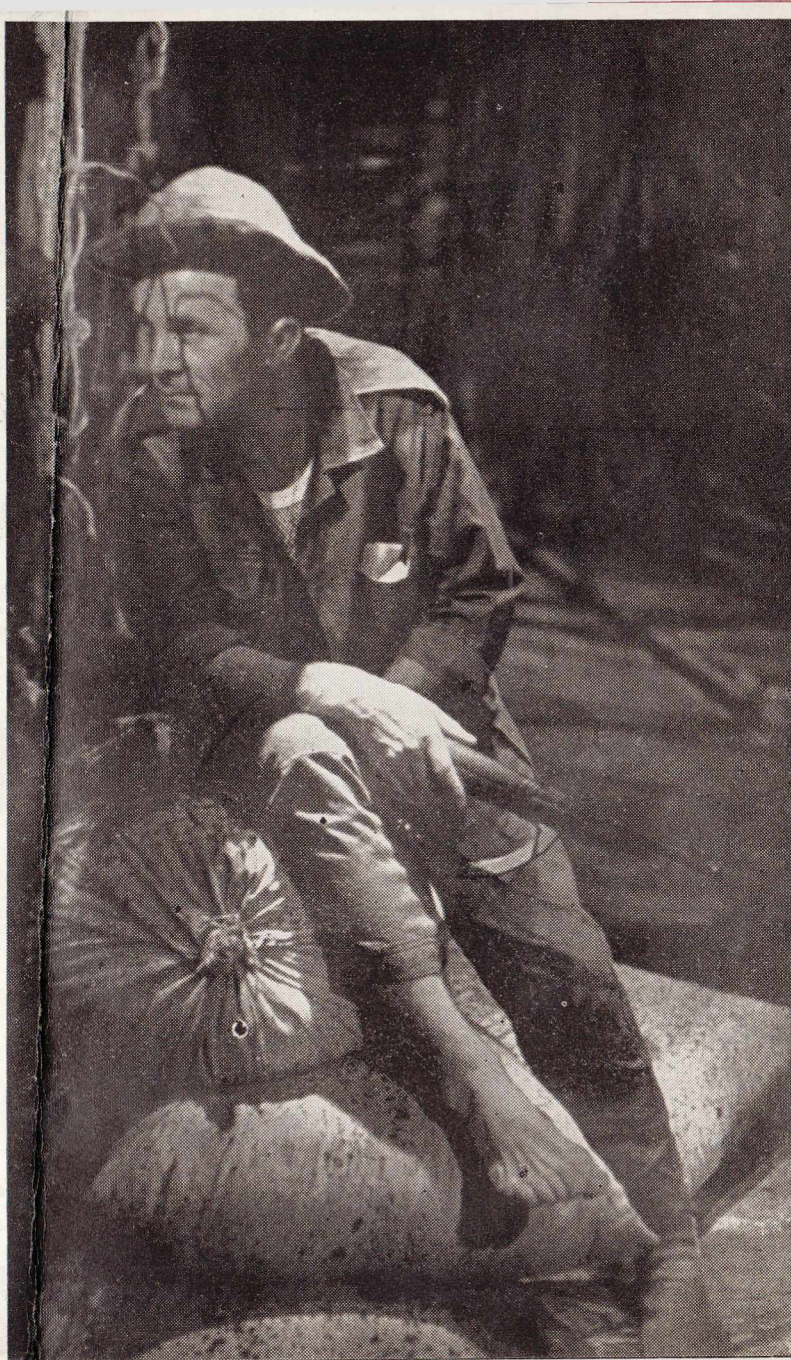
„Pane doktore, připravila jsem vám ty snímky“.

(Je to moc mizerná myšlenka, kerou neskovám pod bílejší plášť. Přišli jsme na brejle, kerejma je vidět skrz na skrz. Najdčm kdejakou trhlínku na povrchu nebo pár centáků pod ním... ale duši... nikdo eště neviděl duši... tam někde... hluboko pod kapotou...)

Jan Schneider začal v Semaforu jako autor pásma poezie v žargonu „Vo co de“. Napsal několik hudebních komedií, které měly premiéru většinou v pražském divadle Rokoko. Divadlo E. F. Buriana uvedlo v minulé sezóně jeho veršované drama Poetikon. Širší veřejnosti jsou známy jeho texty k písniím Jaroslava Jakoubka.

Fotografie

- na str. 1. — vojin Bamforth (Bohuslav Čvančara), četař Mitchen (Jiří Čeporan),
na str. 4. — desátník Johnstone (Arnošt Borovec),
na str. 5. — svobodník Macleish (Milan Koutný),
na str. 6 — vojin Smith (Václav Roštlapil),
na str. 7. — vojin Evans (Jindřich Dvořák).

Stokky na pozice Americano

Salgon. — Americké bombardéry
Guam, všera znovu zaštočily na sever
Terdem náletá byla, stejné jako v por
tin, 560 kilometrů severně od Salgon

25.000 MILITAIRES US au S
Le nombre des appelés va

nationale pour le Vietnam
une vigoureuse protestation,
ajoute le communiqué.

30 tonnes de bombes
larguées hier sur
Dien-Bien-Phu

SAIGON, 28 juillet. — Trente
tonnes de bombes ont été lar-
guées hier sur Dien Bien

La CC

« Le Vietcong n'aura aucune
difficulté à faire entendre sa
grieffs valables, se
aux attaques dirigé

dans la m
ne politique
cause des inter
travailleurs, du peuple
de la nation. Dans la mise
œuvre d'une politique confor
à la cause du progrès social,
la démocratie, de la paix et
socialisme. » (Longs applaus
sements.)

erická základna Lu-nang
přisunuta od přísunových cest

dokonce i celý pluk. V letošních
operacích jarní a letní ofen-
zivní ztráty byly několik

OLIDARITÉ
VIETNAMIEN

DIVADLO PETRA BEZRUČE OSTRAVA

aby
materiálu dodav
zkušenosti, zvlá
i zkušenosti in

nce.
sent le